

РЕШЕНИЕ

№ 3884

гр. София, 10.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7255** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица]-партер, представлявано от управителя Г. Т. С., срещу Ревизионен акт № Р-22221020002463-091-001/03.12.2020 г., издаден съвместно от Т. Б. Г. – възложил ревизията, и М. С. С. – ръководител на ревизията. С Решение № 467/25.03.2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП РА е потвърден в частта, с която са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 02.2016 г. /вкл./, от м. 04.2016 г. до м. 11.2016 г. /вкл./ и м. 02.2017 г., заедно с начислените лихви, в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., заедно с начислените лихви и в частта на установените данъчни финансови резултати по ЗКПО за 2017 г. и 2018 г. и изменен в частта, с която са установени задължения за корпоративен данък за 2016 г., в размер на 19 833,99 лв. като същият е намален на 2 445,99 лв. и съответните лихви в размер на 912.56лв.
В жалбата се сочи, че оспореният РА е издаден в нарушение на закона и съществените процесуални правила. Органите на НАП не са събрали всички относими доказателства. Неправилно и необосновано не е признато правото на разходи и на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма]. Не са съобразени критериите, въведени от СЕС по дело С- 118/11. Съществуването на пряка и непосредствена връзка между получена доставка и разходите не може да бъде отречено поради това, че придобитите стоки или услуги не са използвани веднага за

икономическата дейност на задълженото лице. Не е взето предвид, че разходите за доставките от този доставчик са документално обосновани с редовни първични счетоводни документи съгласно изискванията на чл.10 ЗКПО. Данъчните органи не са събрали доказателства, че сделката е симулативна. В о.с.з. жалбата се поддържа от адв. Д., който претендира и присъждането на разноски по представения списък.Представя писмени бележки.

Ответникът – директор на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител за участие в производството.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221020002463-020-001/30.04.2020 г., издадена от Т. Б. Г. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен по силата на заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. на и.д.директора на ТД на НАП връчена електронно на 14.05.2020 г., с която е възложена ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗКПО за периодите от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. и по ЗДДС за периодите от м. 01.2015 г. до м. 12.2019 г. Определен е срок за извършване на ревизията до два месеца от датата на връчване на заповедта. Заповедта е изменена със ЗИЗВР № Р-22221020002463-020-002/13.07.2020 г., ЗИЗВР № Р-22221020002463-020-003/05.08.2020 г. и ЗИЗВР № Р-22221020002463-020-004/11.09.2020 г., като срокът за приключване на ревизията е продължен до 14.10.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221020002463-092-001/29.10.2020 г., връчен по електронен път на 03.11.2020 г. В срока по чл.117, ал.5 ДОПК срещу констатациите в РД не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с Ревизионен акт № Р-22221020002463-091-001/03.12.2020 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. - главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. Актът е връчен по електронен път на 10.12.2020 г.

С РА на дружеството са установени задължения за корпоративен данък по общо в размер на 22 584,21 лв. и съответните лихви в размер на 8 705,25 лв., както и задължения за данък върху добавената стойност в общ размер на 11 909,38 лв. и съответните лихви в размер на 5 826,98 лв.

РА е обжалван по административен път с жалба, вх. № 53-06-10532/22.12.2020г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-1966/23.12.2020г. по регистъра на дирекция „ОДОП“С. , допълнена със жалба вх. № вх. № 23-22-1966#1/19.01.2021г.по регистъра на дирекция „ОДОП“ С..На основание чл.156.,ал.7 ДОПК срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и директора на дирекция “ОДОП“ С. за срок до 27.03.2021г.

С Решение № 467/25.03.2021 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С. РА е потвърден в частта, с която са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 02.2016 г. /вкл./, от м. 04.2016 г. до м. 11.2016 г. /вкл./ и м. 02.2017 г., заедно с

начислените лихви, в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., заедно с начислените лихви и в частта на установените данъчни финансови резултати по ЗКПО за 2017 г. и 2018 г. и изменен в частта, с която са установени задължения за корпоративен данък за 2016 г., в размер на 19 833,99 лв. като същият е намален на 2 445,99 лв. и съответните лихви в размер на 912.56лв.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК на 01.06.2020 г. на ревизираното дружество е връчено по електронен път Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22221020002463-040-001/19.05.2020 г. С придружителни писма от 29.06.2020 г. и 15.10.2020 г. са представени допълнителни доказателства и писмени обяснения. Представените документи и обяснения са взети предвид и описани в ревизионния доклад.

В хода на ревизията е установено, че през ревизираните периоди [фирма] е отдавало под наем собствен недвижим имот – ресторант, находящ се в [населено място], [улица]. Ресторантът се отдава под наем на [фирма] съгласно договор за наем от 26.11.2013 г. Определеният месечен наем е 1 850 EUR с включен ДДС. При проверка в информационната система на НАП е установено, че от м. 08.2016 г. [фирма] не отчита обороти на регистрираното фискално устройство и има задължения към бюджета в големи размери. След м. 03.2017 г. имотът не е използван в стопанската дейност на ревизираното дружество, поради което на основание чл. 54, ал. 1 от ЗКПО при ревизията не са признати начислените разходи за амортизации на актива, в размер на 4 300,00 лв. за периода от м. 03.2018 г. до м. 12.2018 г.

За процесните периоди приходите на дружеството са изцяло от тази дейност. През ревизирания период не е имало наети по трудов договор лица. За периода от 2015 г до 2018 г. дружеството е декларирало единствено счетоводни загуби, като най-голям дял са разходите за външни услуги, отразени в сч. сметка 602 „разходи за външни услуги“. През 2019 г. не е извършвало дейност.

През ревизирания период ревизираното лице е получател на доставки от [фирма], които декларира в дневниците за покупки като доставки с право на пълен данъчен кредит. На основание чл.45 ДОПК е извършена насрещна проверка на доставчика [фирма]. Издадени са 21 бр. фактури с предмет „управление имот“, „администриране и управление“, „управление и почистване“, „Наем МПС“, „Наем“, отразени в дневниците за продажби. Установено е, че [фирма] е едноличен собственик на капитала на [фирма]. И двете дружества се управляват и представляват от едноличния собственик на капитала Г. Т. С.. Двете дружества са свързани по смисъла на §1, т. 3, буква „д“ от ДР на ДОПК. На 01.02.2014 г. е сключен договор за услуга, съгласно който [фирма] възлага на [фирма] администриране и управление на недвижим имот-ресторант на [улица] [населено място], което включва администриране и контрол на всички приходи и оперативни разходи, поддържане на работна комуникация с наемателите на ежедневна база, консултиране относно разходите вързани с МДТ и съдействие при сключване на застраховки, при необходимост ремонтни дейности, резолюция по въпроси, свързани правилника за вътрешния ред, управление и съдействие при преговори, подновяване наемни договори, преотдаване, релокация. Договорената цена е 750 EUR (без ДДС), изменена на 416,67 EUR (без ДДС) с анекс от 01.04.2014 г. С анекс от 01.03.2015 г. в предмета на договора е включена б. „б“ - и почистване на процесния ресторант, а цената е определена на 500 EUR (без ДДС) по б. „а“ и 577,20 лв. по б. „б“. През ревизирания период този доставчик няма назначени лица по трудов или друг вид договор.

С договор от 01.12.2015 г. [фирма] отдава под наем на [фирма] два броя мотоциклети „К.“ модел КХ450 за 1 400 лв. (без ДДС) месечно, а с договор от 01.05.2015 г. - лек автомобил „М.“ модел G55 А. за 1 400 лв. (без ДДС) месечно. По процесните фактури за наем са извършени частични плащания - до м.06.2016 г. На [фирма] е извършена ревизия, приключила с Ревизионен акт № Р-22002218000077-091-001/13.06.2018 г., потвърден частично с Решение №1702/02.11.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ С.. В частта по ЗКПО е констатирано, че заведените като активи автомобили не са използвани в дейността на дружеството и отчетените разходи за амортизации не са признати за данъчни цели на основание чл. 59, ал. 1 от ЗКПО. При справка в информационната система на НАП е установено, че за описаните по-горе МПС от [фирма] не са подадени декларации по чл. 54 от Закона за местните данъци и такси.

Органите по приходите са анализирали представените в хода на ревизията и служебно събраните документи и са приели, че не може да бъде изяснена същността на фактурираните услуги по администриране и управление и не е доказана фактически извършена от [фирма] работа, вкл. почистването на недвижимия имот. Въз основа на събраните доказателства приходните органи е направен извод, че фактурираните доставки не са реално извършени и правото на приспадане на данъчен кредит по тях в размер на 11 401,14 лв. следва да бъде отказано.

В частта по ЗКПО е прието, че чрез осчетоводяването на процесните фактури по сметка 602 – Разходи за външни услуги през 2015 г., 2016 г. и 2017 г. жалбоподателят е увеличил разходите си с цел намаляване на данъчната печалба за ревизираните периоди. Отчетените разходи за 2015 г., в размер на 28 854,81 лв., за 2016 г. в размер на 25 196,07 лв. и за 2017 г. в размер на 2 955,12 лв. не са документално обосновани и с посочените суми са преобразувани /увеличени/ счетоводните финансови резултати за посочените години на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

По делото е прието заключението на съдебно-икономическа експертиза, не оспорено от страните, съгласно което: Процесните фактури са осчетоводени от жалбоподателя; Към договора за услуга от 01.02.2014 г. са приложени три анекса и три приемо-предавателни протокола; Към договора за наем на МПС от 01.05.2015 г. е приложен приемо-предавателен протокол; Към договора за наем на МПС от 01.12.2015 г. са приложени приемо-предавателен протокол и пътни листове за 09,10 и 11.2015 г.; Към договор за отдаване под наем на недвижим имот от 26.11.2013 г. е приложен анекс и нотариален акт; Вписаното основание за издаване на процесните фактури и стойността на всяка услуга съответства на вписаното в договорите и анексите към тях; Размерът на отчетените приходи на [фирма] за 2015 г. е 36 182,88 лв., за 2016 г. - 33 167,64 лв. и за 2017 г. – 3 015,24 лв. За 2015 г. дружеството завършва със загуба, в размер на 1 352,60 лв., към 01.01.2015 г. дружеството има непокрита загуба от минали години в размер на 103 402,14 лв. и неразпределена печалба от минали години – 30 724,79 лв.; За 2015 г. [фирма] има приходи от наем, почистване и управление и администриране 51 339,83 лв., за 2016 г. приходите от граждански договори, наем, отопление, осветление, почистване и управление и администриране - 95 520,79 лв., за 2017 г. приходите от текущ ремонт, наем, отопление, осветление, почистване и управление и администриране – 66 547,31 лв.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл.156, ал.1 ДОПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване

административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.156, ал.2 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожността на РА.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № Р-22221020002463-091-001/03.12.2020 г., е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия и в предвидените от закона форма и съдържание.

РА е подписан с квалифицирани електронни подписи на издателите му, валидни към датата на неговото издаване, видно от представените от ответника преки доказателства по чл. 184, ал. 1 ГПК – удостоверения по чл. 24 ЗЕДЕП, възпроизведени на хартиен носител.

Атакувания РА е в предвидените форма и съдържание по чл. 120, ал.1 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размера на обжалваните задължения. Не е изтекъл преклузивният срок чл. 109, ал. 1, изр. 1 ДОПК. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, РД е неразделна част от РА и в този смисъл следва да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА. Съдържанието на РД съответства на законовата норма на чл. 117, ал. 2, т. 1-10 ДОПК, към него са приложени събраните от ревизията доказателства по чл. 117, ал. 3 ДОПК.

Относно приложението на материалния данъчен закон съдът намира следното:

По ЗДДС.

Ревизиращият орган на основание чл.68,ал.1,т.1 и чл.69,ал.1, т.1 ЗДДС е отказал право на приспадане на данъчен кредит общо за ревизираните периоди, в размер на 11 401.14лв. , по 21 бр. фактури, издадени от [фирма], като е приел, че по тях няма реално осъществени доставки по смисъла на чл.9 ЗДДС.

Според легалното определение на чл.6, ал.1 от ЗДДС, доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост върху стока или друго вещно право върху стока. Според чл.25 ал.1 от закона, доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл.16 са данъчно събитие. Разпоредбата на чл.25, ал.2 от ЗДДС определя, че данъчното събитие в общия случай, възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Съгласно чл.68, ал.1, т.1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Както по националния закон, така и съгласно правото на ЕС, признаването на правото на приспадане на данъчен кредит е неразривно свързано с извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС, или иначе казано извършването на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС или услуга по чл.9 ЗДДС е абсолютна предпоставка за възникването и упражняването на правото на данъчен кредит. Този основен принцип е залегнал в Директива 2006/112 ЕО на Съвета. В тази насока практиката на СЕС е константна. В своите решения този съд нееднократно е посочвал, че реалността на доставката на стока или услуга е от значение за приспадане правото на данъчен кредит. Така

съгласно Решение по дело С-643/11 „Правото на Съюза трябва да се тълкува в смисъл, че член 167 и член 168, буква а) от Директива 2006/112, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на данък върху добавената стойност, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка”.

Анализът на събраните по делото доказателства установява, че по процесните фактури не са осъществени реални сделки.

Съгласно сключения договор за услуга от 01.02.2014 г. между [фирма] и [фирма] предмет на услугата „Администриране и управление на недвижим имот“ включва следните дейности: „администриране и контрол на всички приходи и оперативни разходи, свързани с имота“, „Поддържане на работна комуникация с наемателите на ежедневна база“, „Проследяване законовите задължения“, „Консултиране на процеса по поддръжка на сградата“, „При необходимост от ремонтни дейности, подбор на материалите за тях, контрол на процеса на ремонтните дейности“, „Поддържане на активна комуникация и провеждане на необходимите срещи с наемателите“, „Резолюция по въпроси, свързани с правилника за вътрешния ред“, „Предприемане на действия в резултат на запитвания или оплаквания на наематели“, „Управление и съдействие при преговори, подновяване на наемни договори, преотдаване, релокация, заявления за изменения“. С анекс от 01.03.2015 г. в предмета на услугите е включена т. „б“ - „Почистване на недвижим имот представляващ ресторант, находящ се в сутерена и партера в жилищна сграда с адрес: [населено място], [улица] площ от 237,20 кв.м.“. Така договорените услуги са твърде общи по съдържание, без конкретизация за обем и периодичност на услугите. Определеното в договора възнаграждение за многобройните по вид услуги по т. „а“ е твърдо фиксирано /750 Е., впоследствие изменено от 01.04.2014 г. на 416,67 Е., а от 01.04.2015 г. на 500 Е./ Тъй като не са договорени цени на всяка една от изброените услуги не става ясно на каква база е определено твърдо фиксираното възнаграждение, при условие, че няма изискване за обем и периодичност на услугите.

Липсват доказателства за реалното изпълнение на договореното. Не са представени никакви документи, от които да е видно изпълнението на която и да е от фактурираните услуги. Не са представени доказателства за събирането на наемите и предаването им на собственика на недвижимия имот. Не са ангажирани доказателства относно администрирането и контрола на приходите и оперативните разходи, свързани с ресторанта. Липсват доказателства и за извършени ремонтни работи, както и за сключени застраховки или нови договори за наем, съответно за преотдаване или релокация на имота. По делото няма доказателства доставчикът да е направил каквито и да е разходи за почистването на имота. Тази непълнота не се попълва от представените приемо-предавателни протоколи. И трите представени протокола (от 31.12.2015 г., 31.12.2016 г. и 31.12.2017 г.) са с идентично съдържание, като са изброени дословно записаните в договора услуги, без да става ясно през кои периоди кои конкретно услуги са извършвани (така всеки месец ли са извършвани ремонт, съдействие при подновяване на наемни договори, преотдаване или релокация, резолюции по въпроси с правилника за вътрешния ред и т.н.).

От доказателствата по делото се установява, че [фирма] не разполага с лица, назначени по трудови договори или наети по граждански такива. Не са представени доказателства за наличието на какъвто и да е кадрови и материално-технически

потенциал на доставчика за осъществяване на договорираните услуги. Даденото допълнително обяснение, че управителят е извършвал с личен труд всичките услуги е явно несъстоятелно.

По отношение на наетите МПС съдът намира следното:

От представените доказателства/договори и приемо-предавателни протоколи/ действително се установява, че жалбоподателят е наел два мотоциклета „К.“ и лека кола „М.“. Следва да се отбележи, че за м. 11.2015 г. е фактуриран наем на автомобил „Гойота“ СА 2348 СТ, за който обаче няма данни да е нает от ревизираното дружество.

За да има право на приспадане на данъчен кредит обаче наемателят следва да докаже, че тези МПС са използвани във връзка със стопанската му дейност. В тази насока практиката на СЕС е константна. Така в решение по дело С-118-2011 се казва, че „Член 168, буква а) от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, трябва да се тълкува в смисъл, че нает автомобил се използва за целите на облагаеми сделки на данъчнозадълженото лице, ако съществува пряка и непосредствена връзка между използването на този автомобил и икономическата дейност на данъчнозадълженото лице“. Неоснователен е доводът на жалбоподателя в представените писмени бележки, че административните органи следва да докажат как са използвани наетите МПС. Доказателствената тежест съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК /приложим по силата на § 2 от ДР на ДОПК/ изисква всяка страна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК /приложими по силата на §2 от ДР на ДОПК/ определя, че административният орган и лицата, за които оспорваният административен акт е благоприятен, да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. По делото не са представени никакви доказателства /разходно оправдателни документи за зареждане с гориво, пътни книжки, данни за лицата, които са ги управлявали, изминат маршрут и пр./ доказващи, че наетите МПС са използвани за икономическата дейност на ревизираното дружество.

Неоснователно е и позоваването на т.58 от цитираното Решение по дело С-118/11, според която „ Въпросът дали данъчнозадълженото лице е придобило стоката в това си качество, тоест за целите на своята икономическа дейност по смисъла на член 9 от Директивата ДДС, е фактически и следва да се преценява с оглед на всички данни по случая, сред които са естеството на дадената стока и периодът, който е изтекъл от нейното придобиване до нейното използване за целите на икономическата дейност на данъчнозадълженото лице“. Именно в тази насока са и действията на приходните органи, които правилно са преценили с оглед всички данни по делото, че не са представени доказателства процесните МПС да са използвани за стопанската дейност на жалбоподателя.

Неоснователен е и доводът в писмените бележки на жалбоподателя, че използването на трите превозни средства следва да се признава с оглед това използване да предстои за в бъдеще време. Възможно е използването на МПС за икономическата дейност на стопанския субект да се осъществи в по-късен момент от придобиване/наемане на съответните МПС. В този случай обаче признаването на разходите за наем ще започне едва от момента на началото на използването за икономическата дейност на лицето.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че след като при извършената ревизия на „К. К.“ доставките по отдаването под наем на процесните МПС не са признати за

недействителни, то и в настоящото производство следва да се приеме същото. Правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо, че са изпълнени условията на чл. 69 или чл. 74 ЗЗД, ако услугите не са предназначени за икономическата дейност на лицето. Следва да се има предвид и Решение на СЕС по съединените дела C-642,643-2011, съгласно което „Само от факта, че в съставен на издателя на фактурата ревизионен акт данъчната администрация не е извършила корекция на декларирания от него данък върху добавената стойност, не може да се направи изводът, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема сделка“.

Наличието на фактури, приемо-предавателни протоколи и договори и тяхното осчетоводяване не е достатъчно за да бъде признато правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно Решение на СЕС по дело 653/11 „Договорните клаузи, макар и да са един от елементите, които следва да се вземат под внимание, не са определящи за установяването на доставчика и получателя на „доставка на услуги“. Те могат по-специално да не бъдат отчитани, когато се установи, че не отразяват действителното икономическо и търговско положение, а представляват напълно изкуствена конструкция, която не отразява икономическата действителност и е създадена единствено с цел получаване на данъчно предимство“. В настоящия случай жалбоподателят чрез осчетоводяването на процесните фактури е увеличил разходите си с цел намаляване на данъчната печалба за ревизираните периоди. Създадените договори, фактури и приемо-предавателни протоколи целят единствено получаването на данъчно предимство. Освен цитираните документи не са представени никакви доказателства за реалното изпълнение на фактурираните услуги, които съществуват само на хартия. Процесните фактури са с невярно съдържание, не отразяват реално извършени доставки и прикриват данъчна измама. За тази измама няма как да не е знаел жалбоподателя като се има предвид, че [фирма] и [фирма] се управляват и представляват от едно и също лице. В този смисъл е и константната практика на СЕС. Така съгласно Решение по дело C-153/11 „От една страна в резултат от разглежданите сделки въпреки че формално са били изпълнени условията, предвидени в съответните разпоредби от Директивата за ДДС и в транспониращото тази директива национално законодателство, трябва да е било получено данъчно предимство, предоставянето на което би противоречало на преследваната от тези разпоредби цел. От друга страна, от определена съвкупност от обективни доказателства трябва да е видно, че основната цел на разглежданата сделка е получаването на данъчно предимство“, а т.37 от Решение по дело C-285/11 определя, че „Националните административни и съдебни органи следва да откажат да признаят право на приспадане, ако въз основа на обективни данни се установи, че се прави позоваване на това право с измамна цел или с цел злоупотреба“.

С оглед изложеното съдът намира, че законосъобразно приходните органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури.

По ЗКПО:

За периода 2015 г. – 2018 г. жалбоподателят е декларирал единствено счетоводни загуби. Основен разход при формиране на годишната облагаема печалба са разходите по процесните фактурирани услуги, извършени от [фирма]. От приетото от съда в частта относно ЗДДС се установява, че тези услуги не са реално извършени. Съгласно чл.16, ал.2, т.2 ЗКПО за отклонение от данъчно облагане се смята начисляването на възнаграждения или обезщетения за услуги, без те да са реално осъществени.

Следователно извършеното от приходните органи увеличение на счетоводните финансови резултати за 2015 г., 2016 г. и 2017 г. със сумите по фактурите, издадени от [фирма] е правилно и законосъобразно и в тази част жалбата е неоснователна.

По отношение на разходите за наем на МПС по делото не бе доказано процесните превозни средства да са използвани за икономическата дейност на дружеството. Съгласно чл.26, т.1 ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводните разходи, несвързани с дейността. Следователно законосъобразно приходните органи са увеличили счетоводните финансови резултати със сумите по издадените фактури за наем на МПС.

По отношение на начислените разходи за амортизации за недвижим имот за 2018 г. съдът намира следното: Тези разходи са за недвижимия имот – ресторант в [населено място], [улица], отдаден под наем с договор от 26.11.2013 г. От доказателствата по делото се установява, че този недвижим имот е отдаван под наем до края на м февруари 2017 г. След това не са представени доказателства ресторантът да е използван за икономическата дейност на жалбоподателя. Съгласно чл.59, ал.1 ЗКПО начисляването на данъчни амортизации се преустановява, когато съответният актив временно не се използва (не носи икономическа изгода) през период, по-дълъг от дванадесет месеца. Начисляването се преустановява от началото на месеца, следващ месеца, през който е изтекъл дванадесетмесечния срок и се възобновява от началото на месеца на връщането на актива в експлоатация. Жалбоподателят не е спазил изискванията на закона и разходите за амортизации в размер на 5 160 лв. за 2018 г. са неправилно начислени. С оглед на това законосъобразно приходните органи не са признали тези разходи за данъчни цели.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението да се произнесе по тази претенция, а единствено го лишава от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

По аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК на жалбоподателя разноски не се дължат, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Предвид изхода на делото и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 1291.84 лева, определен по реда на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 ДОПК Административен съд София-град, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица]-партер, срещу Ревизионен акт № Р-22221020002463-091-001/03.12.2020 г., издаден от Т. Б. Г. – възложил ревизията, и М. С. С. – ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 467/25.03.2021 г. на

директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП в частта, с която са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 01.2015 г. до м. 02.2016 г. /вкл./, от м. 04.2016 г. до м. 11.2016 г. /вкл./ и м. 02.2017 г., в общ размер на 11909.38 лева, и са начислените лихви - 5826.98 лева, в частта на установените задължения за корпоративен данък за 2015 г., заедно с начислените лихви и в частта на установените данъчни финансови резултати по ЗКПО за 2017 г. и 2018 г. и изменен със същото решение в частта, с която са установени задължения за корпоративен данък за 2016 г., в размер на 19 833,99 лв. като същият е намален на 2 445,99 лв. и съответните лихви в размер на 912.56 лева.

ОСЪЖДА на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица]-партер, да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика „С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 291.84 /хиляда двеста деветдесет и един лева и 84 ст./ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: